

Magyarok!*

Magyarországot száz évvel ezelőtt keresztrefeszítették. Franciaországban, Trianonban verték be a vasszegeket testünkbe.

Testünkbe, nem végtagjainkba, mert keresztrefeszítés előtt megcsonkolták országunkat.

Kínhalálra ítélték bennünket, mint oly sokszor írott történelmünk során.

Sokszor próbálták kiirtani a magyarokat, de ilyen, előre eltervezett és galád módon végrehajtott pusztítást soha nem végeztek korábban.

906-ban, az Árpád hazatérését követő tizenegyedik évben Európa, mai nevén az Európai Unió meghirdette a leszámolást: „Ungros eliminandos esse!” – A magyarokat el kell pusztítani!

907-ben, ezeregyszáztizenhárom éve, Európa egyesített serege – mintegy 120 ezer fővel – a kor legfejlettebb haditechnikáját felsorakoztatva zúdult Magyarországra.

Árpád csupán három-négy tüment tudott mozgósítani.

A háromszoros túlerőben lévő ellenséget őseink Árpád vezetésével úgy megverték, elpusztítva hadvezéreket, nemesurakat, püspököket, egyházi vezetőket, hogy Lajos király is csak szerencsével menekülhetett el a pozsonyi csatából.

Ezt követően 123 évig nem tudta átlépni idegen hadsereg a magyar gyepüket.

Hős magyar vitézeink, különleges képességekkel megáldott királyaink, hadvezéreink több mint egy évezreden keresztül a Szent Korona országát-országait vérrel és verítékkal megtartották a Kárpát-medencében.

A mai nap nem örömnappal!

Nem az összetartozás ünnepe!

A mai nap nemzetünk legfájdalmasabb gyásznapja, és egyben a tartozás napja. Az anyaország hosszú időre cserben hagyta az elszakított részek magyarjait, megfélemlített anyai köteletségéről. A tartozásunkat előbb le kell róni ahhoz, hogy újból összetartozhassunk!

Megbocsátani keresztényi kötelesség!

Megbocsátani csak annak lehet, aki bocsánatot kér.

Az elmúlt száz évben senki, egyetlen nemzet nem kért bocsánatot tőlünk.

A bocsánatkérés után meg tudunk bocsátani.

De megbékélni soha nem lehet, amíg a rablott területek és annak magyarjai vissza nem térnek a Szent Korona oltalma alá.

Száz éve már sírunkra dobálták a földet, de a csonkolt torzó, a magyar nemzet ebből a gödörből is kimászott. Köszönhetően azoknak a szellemi-emberi nagyságoknak, akiknek mindenkoron „a haza minden előtt” volt.

Ma is vannak és a jövőben is lesznek nemzetmentő magyarok.

Én és az itt lévők egyike sem mondhat le soha egyetlen rögről sem, amelyet őseink megszereztek és megtartottak.

Nem kaptunk rá felhatalmazást, hogy lemondjunk róla, vagy eladjuk e szent földet.

A mai napon emlékezünk. Itt, az önök által bejárható stációk mutatják be azokat az őseket és elődöket, akiknek köszönhetjük magyarságunk és Kárpát-haza megmaradását.

A magyar nemzet főnixmadár módjára többször feltámadott. Világhatalmak megdőltek, tatár, oszmán, osztrák, német, szovjet birodalom. A globális pénz- és ideológiai hatalom is végnapjait éli.

Mi vagyunk! Magyarország létezik!

Gróf Apponyi Albert trianoni védőbeszédében mondta: „Önök most megásták Magyarország sírját, de Magyarország ott lesz a temetésén mindazon országoknak, amelyek most itt megásták Magyarország sírját.”

Trianoni keresztfánk rozsdás vasszögeit tartogatjuk a globális világhatalom koporsószögeinek.

Elég volt a megalázódásból, elég volt a földre szegezett tekintetből!

Magyarok, emeljétek fel fejeteket! Büszkén emlékezzetek az ezeregyszáz év küzdelmeire!

A csonka országban és az elszakított részen utolsó leheletig őrizzetek minden rögöt!

Székelyek – mint oly sokszor –, vigyázzátok keleti határainkat!

Nándorfehérvár ivadékai, hallgassátok a déli harangszót, amely a ti dicsőségteket hirdeti. Emlékezzetek! Ne feledjétek!

Munkácsiak, Zrínyi Ilona és Rákóczi várát vigyázzátok!

Pozsonyban ne felejtsetek, hogy voltak idők, midőn az ország szíve nálatok dobogott. Királykoronázó ünnepek, országgyűléseink emlékét, rezgéseit a Ti városotok, a mi várunk falai őrzik.

Mindig voltak és lesznek magyarok, akik munkájukat, szellemi és anyagi erejüket az ország javára fordítják, és készek életüket is feláldozni a hazáért.

Ma nem életáldozatra, hanem munkaáldozatra van szükség.

Mi a mai napon Bethlen Farkas tanyáján jötünk össze emlékezni. Bethlen Farkas öregapja volt a második bécsi döntés után Észak-Erdély kormánybiztosa.

Példát mutatni és áldozatot hozni mindenkinek megadatott. Bethlen Farkas ősei örökségét követve tizennégy stációt építtetett tizenhét nemzetépítő és nemzetőrző magyar ember történetével. A Magyar Kálvária gravírozott réztábláinak szövegeit Zana Diána írta és szerkesztette.

Olvassátok el, és mondjátok el fiaitoknak és unokáitoknak:

Kik voltak e nagyszerű emberek!

Kik voltak vezetőink!

Kik voltak nemzetünk bátyái, világítótornyai!

A teremtő Istennek köszönöm, hogy életem alkonyát ebben a gyönyörű völgyben, Bethlen Farkas gróf szomszédságában tölthetem!

Innét küldöm üzenetemet minden magyarnak, fájdalmas kiáltással!

Töretlen hitemet Sajó Sándor megfogalmazásában itt hagyom örökül.

„Uram, tudd meg, hogy nem akarok élni,
Csak magyar földön és csak magyarul;
Ha bűn, hogy lelket nem tudok cserélni,
Jobb is, ha szárnyam már most porbahull;
De ezt a lelket itthagynom örökbe
S ez ott vijjog majd Kárpát havasán
És belesírom minden ősi rögbe:
El innen rablók, - ez az én hazám!

És leszek szégyen és leszek gyalázat
És ott égek majd minden homlokon,
S mint bujdosó gyász, az én szép hazámat
A jó Istentől visszazokogom;
És megfúvom majd hitem harsonáit,
Hogy tesz még Isten gyönyörű csodát itt:
Bölcsővé lesz még minden ravatal, -
Havas Kárpáttól kéklő Adriáig
Egy ország lesz itt, egyetlen s magyar!”

* Elhangzott 2020. június 4-én Verőcén.